

(A *Somogy*) „Egy folyóirat, amely Somogyországé, legalábbis annak kellene, hogy legyen. Hogy elmondhassuk, nincs olyan települése ennek a megyének, amelynek könyvtárába, művelődési házába vagy iskolájába nem jut el egy-egy előfizetői példány. Elmondhatjuk-e ezt most? Sajnos nem. S változik-e, változhat-e a jövőben a folyóirat helyzete? Igen, ha akarjuk! Ha úgy gondoljuk valamennyien, somogyiak, fontos nekünk, hogy az immáron 115 esztendőes irodalmi és művészeti társaság folyóirata továbbra is betöltse a kultúra közvetítő szerepét. De akkor tennünk kell érte. Előfizetni – magam nyolc példány erejéig ezt teszem –, ajándékozni, megvásárolni, és ami a legfontosabb: olvasni és olvastatni. Ha így teszünk, akkor továbbra is lesz *Somogy*, és a következő esztendőben ismét megírhatom az Olvasóinkhoz szóló üzenetemet. Az azt jelenti majd, e sorok 2020-ban megértésre találtak, és visszatekintve majd a '20-as esztendőre, azt mondhatom: volt értelme az üzenetnek, érdemes volt.”

A hosszú idézet a *Somogy* folyóirat 2020. évi 1. számában olvasható, az Olvasókhöz szóló üzenetem utolsó része. Amikor a fenti sorokat írtam, bizakodtam, kértem, javasoltam és ajánlottam.

Ezt teszem most is, mivel örök optimistának tartom magam – úgy vélem, feljogosít erre az optimizmusra az a 226 nap, amelyet a 2019. április 1-je és 2019. november 12-e között kórházban töltöttem, és ezen idő alatt négyszer hoztak vissza az életbe – és bízom abban, hogy a *Somogy* nemcsak a szerkesztőség munkatársainak, a Berzsényi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaság tagjainak fontos, de mindazoknak is, akik szerint a kultúrának napjainkban is van jelentősége.

Szerencsére számosan vannak ilyenek, akik – ha a többségük nem is somogyi vagy somogyi kötődésű – úgy vélik, szükség van erre a folyóiraatra (is). Ők úgy gondolják – a folyóirat számaiban megjelent írásokat olvasva, a Berzsényi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaság erőfeszítését látva –, hogy a *Somogy* ott kell, hogy legyen a magyar kulturális folyóiratok sorában.

Ahhoz, hogy ez így is legyen, az érdeklődő olvasók mellett támogatásra is szükség van. Támogatás nélkül nincs ma kultúra Magyarországon. És Somogyországban sem. S van-e támogatás? Mondjuk így – akad. A Nemzeti Kulturális Alapnál, az emberi erőforrások miniszterénél és a közjogi méltóságoknál 2014 óta minden esetben meghallgatást nyertek a megkereséseink. A magyar kultúra legnagyobb mecénása, az NKA, illetve a jelzett „tisztviselők” betöltői úgy vélték, fontos folyóirat a *Somogy*, és támogatták azt.

De vajon így vélik-e ezt a szűkebb pátriánkban is? Ha arra gondolok, hogy az évente megírt „adományt kérő leveleimnek” van-e érdemi hatása: akkor azt kell mondanom: nem igazán. Pedig többnyire nem javaslok mást, mint azt, hogy minden megyei település iskolájába, művelődési házába, könyvtárába jusson el egy-egy példány a *Somogy*nak. Ha minden település éves költségvetésébe beállítanak az előfizetési díjat – 1600 forint/év – vagy az adott választókerület mindenkori országgyűlési képviselője előfizetne a választókerületében lévő településeknek egy-egy példányt – éves szinten ez talán megközelítené a 80–100 ezer forintot – máris előbbre

járnánk. S hogy előbbre jutunk-e ebben a kérdésben? Remélem, ahogy reméltem az elmúlt esztendőben, mert a töretlen optimizmus és a hit sok mindenben átsegíthet bennünket.

Akik úgy érzik, hogy ez a „felhívás” a szívükhöz közel áll, azoknak jelzem, hogy kiknek a számára ne fizessenek elő, mert azt én már megtettem: Koppányvölgye Idősek Otthona (Törökkoppány), Községi Könyvtár (Törökkoppány), Törökkoppányi Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola (Törökkoppány), Kaposvári Munkácsy Mihály Gimnázium (Kaposvár), Eötvös József Collegium (Budapest), Károli Gáspár Református Egyetem (Budapest), Szakály Sándor (Budapest) és Huszka Imre (Kaposvár). Utóbbinak azért, immár évek óta, hogy gond nélkül foglalkozhasson – igaz, az utóbbi időkben csak alkalmanként és elvétve teszi – a *Somogy* és a Berzsényi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaság kritizálásával, valamint szerény személyemmel, a tőle megszokott „úri stílusban, pontosan és hitelesen” – igaz, a „hitelesség és a pontosság” néha csorbát szenved. Az „úri stílus” pedig... végül is nézőpont kérdése.

Szakály Sándor,

A BERZSENYI DÁNIEL IRODALMI
ÉS MŰVÉSZETI TÁRSASÁG ELNÖKE

*Csoportkép a kaposvári 151. sz. Turul Cserkészcsapat
Kuruc rajának zászlószentelésekor, 1927 novemberében*